

Insurekcionistički projekt

Jean Weir

2000.

Pošto odbijamo da naše živote organizuje neko drugi, moramo biti u stanju da ih organizujemo sami; potrebna nam je sposobnost da „povežemo sve što je neophodno da bi delovali kao kompaktna funkcionalna celina“. Anarhisti, individualci koji odlučno teže eliminaciji svakog oblika tiranije i pripitomljavanja, istraživali su ovu mogućnost u najrazličitijim društvenim i ekonomskim uslovima, ali i u skladu s tim kako je ko tumačio tu „celinu“. Ako je taj koncept nekada bio tumačen u smislu stvaranja velikih organizacija (sindikata) kao najboljeg načina za borbu protiv masivnog industrijskog sistema, današnja društvena dezintegracija i opšta neizvesnost zaoštrili su ovo pitanje više nego bilo koja kritika kojoj je ovaj sistem ikada bio izložen.

Nalazimo se pred izuzetnom dilemom: ako moja sloboda zavisi od slobode drugih, zar onda i sloboda drugih ne zavisi od mog ličnog pokušaja oslobođenja?

Ako svi potlačeni ne rade na svom oslobođenju, kao konkretna, složena celina, kako ću onda ja, kao jedinka, moći da funkcionišem, drugim rečima, da organizujem sebe u nastojanju da uništim ovaj sistem koji me gazi bez prestanka? Kako da funkcionišem kao celina koja teži da se proširi i obogati mimo svih ograničenja? Odbijajući bedna sledovanja participacije, dobrovoljnog rada i progresivnih promena, kojima demokratska ideologija pokušava da zasiti svoje izgledne podanike, ostajem prepuštena sama sebi i snazi kojom neposredno raspolazem. Tražim saučesnike: dvoje ili troje, stotine ili stotine hiljada, koji će uzdrmati i napasti društveni poredak ovog istog časa – kroz male, pojedinačne akcije koje nas ispunjavaju osećanjem radosti, pružajući dokaz da je sabotaža u domenu svih nas; ili u velikim trenucima masovnog uništavanja, kada se kreativnost i gnev udružuju na nepredvidljive načine. Reč je o projektu čiji je neposredni cilj destrukcija, koja sama po sebi oslobađa prostor za novo.

Prema tome, ono što povezuje ove aktivnosti i stavlja moje delovanje u određeni kontekst ne može da bude vezano za neku formalnu organizaciju. Taj vezivni element je moja sposobnost da organizujem samu sebe, samo za sebe i zajedno sa drugima, gde nije važan broj, iako je masovnost potencijalno prisutna. Drugim rečima, želim da izgradim projekat pobune koji će već sada imati sve elemente revolucionarne perspektive. To podrazumeva odluku da delujem sada; analizu postojećeg stanja, imajući u vidu sve transformacije kapitala na globalnom planu, što je od velikog značaja za sam koncept borbe; izbor ciljeva, sredstava, ideja, težnji; pronalaženje načina da sve to, u potrazi za sličnima, učinim dostupnim drugima; stvaranje prilika za sukobe i rasprave, ali i za još mnogo toga. Samo tako ovaj projekat može da postane stvarna snaga, pokretački element sa istinski pobunjeničkim impulsom.

Anarhistička biblioteka
Anti-Copyright

Jean Weir
Insurekcionistički projekt
2000.

1710. 2013.

Iz predgovora za Alfredo M. Bonanno „The Insurrectional Project“; prijevod: Aleksa

anarhisticka-biblioteka.net